

landsstuðlaða leikstovninum KRIS, her er það—parafraserað: “Pedofilar lúra á hvörjum horni og í hvörjari svimjinevnd og kóri klár at skemma okkara avkom. Ansa eftir!”

So það eru ikki bert nakrir einstaklingar, sum eru mettir av døgum, men samfelagið sjálvt, staturin og vanlukkuprædikandi stovnar, betaltir av okkum, ið eru útkoyrdir og lívstroyttir. Troyttir av mannaættini í so stóran mun, at vit nú hava fólk, ið seríøst tosa um sjálmorð sum eitt forstáiligt val.

Men at staturin, serfrøðingastættin og betrivitandi boppuhoppandi hønumammur nú fara við sjálmorði sum ein “í ordan”-gerð, er ikki gott. Tað kann gera tað sama við eini full-on eykajáttan til Psykiatriska depilin, ella í nýggj Fountain House, hvussu herligt hetta nú hevði verið, ella vælljóðandi tekniskum hugtøkum og vælmeinandi endamálsorðingum, um fólk verða sympatibombarderað av lekrum sálarekspertum og vísindaljóðandi myndugleikum við boðskapinum, at sjálmorð er frítt fyri moralskum kritikki. Tí eins og pedo-váttanin hjá Rigmor Dam eitrar sambandið millum ættarliðini og elvir til falskan tryggleika og alvaldandi pedo-hýsteri, har abbar ikki longur tora at sita við lítla Knúti á høgra læri í meiri enn anbefalað 28 sekund, kann slík statssanktionering bara vera við til at normalisera sjálmorð sum bert enn eitt slag av atferð.

Men tað er tað ikki. Sjálmorð er ein handling, sum eigur at filla okkum øll, sum eigur at kennast heilt inn til sálina fyri okkum øll, tí tað er tekin um fullfiggjað skrædl millum tann einstaka og okkum; og tað kann gera tað sama, um vit kendu hann persónligt ella ei. Sum Chesterton málbar seg: “Hann, ið drepur ein annan mann, drepur ein mann. Hann, ið drepur seg sjálvan, drepur allar menn, tí fyri hansara part leggur hann heimin í oyði”.

Grundirnar til hvi fólk taka seg av døgum eru eins makaleysar og samansettar og persónurin sjálvur; so at endurskapa nakra nýtiliga meining fyri einum sjálmorði er eitt beiskt og ófruktabart baks. Men í slóðbrótandi verkinum Le Suicide vísti Émile Durkheim á, at sosialt kontroll og tilknýti minkar um “hugin” at myrða seg sjálvan. Tað er eitt nú tí, at sjálmorðshagtølini eru hægri fyri ógift, barnleys, millum protestantar enn katolikkar og, endaliga, í mikrostýrandi og formynderískum vælferðarstatum, altso í Norðurlondum, enn meiri “familjusligum” og strukturellum vælferðarsamfeløgum—sokallað sivilsamfeløg.

Durkheim er ikki einsamallur. So mætir upplýsingarmenn sum Albert Camus, Immanuel Kant, John Stuart Mill, Hobbes, Rousseau og Locke, fordømdu sjálmorð. Ikki tí teir vóru nakrir eirindaleysir kraftoriginalar, men tí teir hildu sjálmorð vera eitt nihilistiskt útlát um hvussu ósamfelagsliga eg’sligur, tú kanst blíva.

Sjálvandi ber til at liva seg inn í djúpt órógvadar einstaklingar, ið

enda við at myrða seg. Bestemt. Men fyri tað er tað kraft knúsi meg skeivt at myrða seg. Tað má vera boðskapurin. Og tað má vera í lagi at rópa tað út um allar geilar, at tað er ljótt og ósiðiligt. At tað er at míga á lívið, at svíkja øll mannavirði og heimin við.

Men fyrrenn samfelagið heldur

uppat at “forstanda” og lifra fyri minnilutamentanina og aftur fer við sjálmorðinum sum eitt óhugsandi val og nakað ringt, heldur uppat at taka synd í sjálmorðsfólki og legitimera sjálmorð, fer talið av sjálmorðum ikki niður. Tað er ikki skynsamur politikkur at víska burtur alla persónsábygd vegna tann, ið

stappaði byrsupípuna í munnin og “PANG”, tá hetta er tað sama sum at døma hasi, sum eftir eru, til eitt skuldartungt lív, eitt lív í ráðaloysi, nívandi sorg og argleika.

Okkara angist ella tráan eftir at hindra hendingum, sum kanska elva til sjálmorð, er eitt úrslit av, nei, ikki vaksandi sjálmorðstølum,

men misantropisku hugsanini, at vanligi borgarin ikki longur hevur tamarhald á sínum lívi, er veikur og tí í konstantum sjálmorðsvanda.

Ið hvussu er, fara vit við sjálmorði sum ein synd, ber til at fordøma syndina og, so dánt, fyrigeva syndaran. Men hey... vel lívið!

